

Ordinul Povestitorilor

REVISTĂ DE SCRIERE CREATIVĂ ȘI ALTE FORME DE MAGIE

arthur

La mulți ani, Arthur!

L-am cunoscut pe Arthur în urmă cu mai mulți ani, era mic pe atunci, cred că nici măcar nu intrase la școală, mergea la grădiniță. Aveam un manuscris, o carte *fantasy* – *O istorie secretă a Țării Vampirilor* și nu știam unde să o public, editurile din România nu publicau cărți pentru copii scrise de autori români. Arthur citea deja foarte mult, cred că știa pe de rost toate cărțile fundamentale cum ar fi *Micul Prinț* sau *Alice în Țara Minunților*, însă știa și care erau ultimele noutăți în materie de cărți pentru copii din întreaga lume. Înainte să-l cunosc și eu m-am întrebat – cine era, Arthur? Apoi, mi-am dat seama că Arthur era, de fapt, un mare cititor. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri – ne plimbam pe aleile de la castelul Peleş, la Sinaia, iar Arthur mi-a zis, cu toată seriozitatea: „Dă-mi mie cartea ta cu vampiri! Mi-ar plăcea să o citesc!” I-am dat-o și nu doar că a citit-o într-un timp record, deși avea aproape o mie de pagini, însă mi-a făcut și o mare surpriză – în foarte scurt timp, am văzut cartea într-o librărie! Arthur o publicase, avea această putere... magică, așa zice. Apoi mi-a citit și mi-a publicat și alte cărți, de cele mai multe ori discutam pe marginea lor, Arthur mă sfătuia ce mai trebuie să schimb, unde ar trebui să rescriu, la ce paragrafe ar trebui să renunț. Ne-am înțeles foarte bine din prima, nici nu mi-am dat seama când Arthur a crescut, iată-l acum că împlinește 15 ani, e deja adolescent, mai sunt doar trei ani și-i serbăm majoratul. Însă Arthur este la fel de creativ, ingenios și jucăuș ca atunci când ne-am cunoscut. Așadar, a rămas un copil.

Nu vă zic dacă e un copil uman sau un copil de pe o altă planetă, la fel ca *Micul Prinț*, un copil real sau un copil dintr-o legendă precum cea a *Cavalerilor Mesei Rotunde* – asta era sarcina voastră, să vi-l imaginați pe Arthur. Cine este el? Cum arată? Unii dintre voi sunt convinși că Arthur e, de fapt, un motan sau chiar un șoricel. Nu vă contrazic. Alții își imaginează că Arthur e bun prieten cu toate personajele din cărți – cu Matilda, cu Harry Potter, cu Marele Uriăș Prietenos, cu Olguța sau cu ferbonienii Ioanei Nicolaie. Da, aveți dreptate. Orice mare cititor e prieten cu personajele din cărțile pe care le citește. Pentru că și acesta e rolul cititului – să te apropie de personajele imaginate de un scriitor, care te vor însoți de-a lungul vieții ca și cum ar fi reale.

Adina Popescu

Desen de Nicolae Ioan Brocau

Cuprins

Matei Ștefan Popescu <i>Regele din Apartamentulot</i>	9
Teodora Mateescu <i>Quinceañera pentru Arthur</i>	15
Gabriel Constantin Ostachie <i>Mesaje cu secrete</i>	21
Mateea Elena Alexandru <i>O altfel de aniversare</i>	27
Ștefan Colibaba <i>La ziua regelui Arthur</i>	33
Anastasia Băltărețu <i>Băiatul cu ochelari magici</i>	39
Mădălina Carauș <i>Aniversarea bunicii</i>	45
Robert Gabriel Simion <i>O vizită la Editura Arthur</i>	51
Cristina Luca-Parapiriu <i>Arthur și Mama Bibliotecă</i>	57
Matei Ștefan Fluțar <i>Arthur, semizeul șahist</i>	63
Andreea Maria Serghie <i>Arthurinho</i>	69
Ilunca Mandici <i>Ziua Adopției</i>	77
Inna-Despina Gulea <i>Cu toți suntem vrăjitori</i>	83

<p>Mana Humă <i>O invitație neobișnuită</i></p>	89
<p>Ștefan Matei Marinescu <i>Cine este Arthur?</i></p>	95
<p>Ana Sofia Lașcă <i>Nu-i Treaba Pământenilor!</i></p>	101
<p>Iris-Alexandra Lungu <i>Arthur, un elf de copac</i></p>	109
<p>Teodora Ioniță <i>Cu Arthur, la Polul Nord</i></p>	115
<p>Dina Ioana Stanciu <i>O petrecere cu peripeții</i></p>	121
<p>Adelina Toma <i>Arthur în Țara Basmelor</i></p>	127
<p>Teodora Topan <i>Biletul pentru Grădina cu Flori</i></p>	133
<p>Mihai Ioniță <i>Peripețiile motanului Arthur și ziua de naștere cu bucluc</i></p>	139
<p>Copiii din clasa a VI-a, Colegiul Național „Mihai Eminescu”, Buzău <i>La aniversare, detectivul Arthur primește oaspeți... suspecti!</i></p>	145

Pentru acest număr au ilustrat:

Andreea Brădeanu, Sara Antonia Dinescu, Sara Fouda, Beatrice Maria Ghebac, Maria Iosana Ghilea, Maria-Nectară Ghimpețeanu Iordan, Erica Alexandra Gilceava, Ioan Nicolae Grozaiv, Sara-Ioana Irimia, Natalia Lăscan, Maia Machedon, Alessia Maria Nicula, Clara Pamfil, Ana Sofia Paun, Ioana Popescu, Matei Ștefan Popescu, Melania Popescu, Sofia Popescu, Sofia-Maria Stângu, Teodora Toma, Irina Visan, Maria Cezara Urican, Daria Elena Zupcu

Regele din Apartamentulot

Text și desen de MATEI ȘTEFAN POPESCU,
Școala Gimnazială nr. 174 „Constantin Brâncuși”,
București

Ca să nu mai umplu spațiul degeaba, cu introduceri și descrieri la imperfect, vă spun de la început: Arthur sunt eu, un copil obișnuit. Poate vă întrebați de ce am același nume ca cel al regelui din Camelot, eroul faimoasei legende a Cavalerilor Mesei Rotunde? Răspunsul e simplu: tatăl meu se crede cavaler, iar mama mea, regină, deși niciunul dintre ei nu a înfruntat vreodată un inamic mai feroce decât un țânțar, nici nu a gestionat vreo visterie, ci cel mult două salarii care sigur nu ne fac pe niciunul dintre noi să ne simțim tratați regește. Totuși, mă bucur că, chiar dacă amândoi iubesc tot ce înseamnă mitologie sau *fantasy*, nu s-au inspirat din alte povești. Mi-o și imaginez cu groază pe mama strigându-mă: „Gollum, hai la masă!” sau pe tata țipând: „Hagrid, treci aici imediat!”

Locuim într-un apartament mic din București, plin de tot felul de figurine ale unor personaje legendare, cavaleri, monștri feroce, postere și chiar o halebardă, prinsă bine de perete, din fericire pentru motanul meu, Merlin. Ce să vă mai spun... adevărați fani la 40 de ani. Ca să înțelegeți despre ce vorbesc, serialul lor preferat este *Big Bang Theory*, iar întâlnirile cu prieteni sau serile în familie se termină cu *WOW* sau *The Witcher*, deci... nu mai are sens să zic nimic!

Astăzi este ziua mea. Împlinesc 15 ani. Ca întotdeauna, tortul are în vârf o figurină a regelui Arthur – mi-a arătat mama poza când a făcut comanda la cofetărie. La prima mea aniversare, nu știam că aceasta nu este comestibilă, astfel încât „călătoria legendară a eroului” s-a terminat la urgențe. Anul acesta aș vrea și eu o zi de naștere liniștită, în familie, poate cu unul sau doi prieteni, un tortuleț de ciocolată, decorat normal cu bezele, poate o pizza, un film... chestii din astea firești...

APARTAJAMENHALOT

Bineînțeles că asta nu se va întâmpla. Bunica mea, care este olteancă, deci nu poate ține niciodată un secret, când m-a sunat de dimineață, mi-a și urat distracție plăcută la balul mascat top secret ce urma să se organizeze pentru mine, în apartamentul nostru. Ce pot să zic... că nu mă așteptam? Ba da... doar speram și eu să nu se întâmple! Așa că uite-mă de dimineață, exersându-mi în oglindă expresia de foarte surprins (parcă nu aș vrea să-i întristez, totuși, să se simtă și ei bine DE ZIUA MEA!). M-am dus la școală. Nu mă pregătisem deloc, însă aveam la mine bomboane pentru toate doamnele și, din fericire, niciuna nu este atât de afurisită ca să te asculte de ziua ta chiar dacă nu ai notă, ba mai mult, doamna de română, dacă știe că e ziua cuiva, amână și testul pe care îl programase. Frumos cadou, nu? Totul a fost bine, am supraviețuit și astăzi, ba chiar am fost puțin răsfățat, deoarece colegul meu de bancă, la schimb pentru o bomboană, nu a mai urlat în gura mare: „Doamnaaaa, regele nostru nu și-a făcut toată tema la mate!!!“ Am terminat până la urmă orele, mi-am luat ghiozdanul și m-am îndreptat spre casă, având în minte doar gândul că voi trăi câteva dintre cele mai interesante ore din viața mea.

Am ajuns. Ușa s-a deschis. Am fost întâmpinat de tata, costumat în regele Uther Pendragon, tatăl lui Arthur – există o poză pe Wiki pentru cei interesați. Prietenii săi erau costumați în Galahad, Perceval, Pellinore, Lionel, Bedivere, Kay, Tristan, Bors, Gawain, Lancelot și Mordred, cei 12 cavaleri ai Mesei Rotunde. Nu știu de ce am avut mereu senzația că tata special și-a făcut 12 prieteni. Merlin mi-a aruncat o privire foarte intensă, părea extrem de amuzat de tot ce se întâmplă, se uita fix la mine ca să-mi vadă reacția. Mereu am crezut că Merlin este singurul dintre ei care mă înțelege. După ce mi-am jucat rolul: „Vaaaii, oaaau, ce surpriză!“, l-am văzut cum se strecoară printre cavaleri și își face de lucru ascuțindu-și ghearele de covor, parcă așteptând ceva.... Îl priveam fix și pot să jur că mi-a direcționat rânjind privirea spre centrul sufrageriei. Acolo se afla nimic altceva decât o copie a sabiei Excalibur, înfiptă într-o piatră sau, mă rog, ceva decorat ca o piatră. Lancelot terminase Arte, lucra acum pe la o televiziune, făcea decoruri și era foarte mândru de cadoul pe care mi-l oferise. Eu, în schimb, deja mă gândeam la ce era mai rău: o să mă pună să scot sabia din piatra aceea falsă de față cu toată lumea!

Și mai erau aici și doi prieteni de la cursurile de engleză care se amuzau copios! Mihnea chiar mi-a zis: „*Sir, our gift from Perceval and me is The Saint Graal! Take it!*” Era o doză de cola... M-am strâmbat la ei, ceea ce i-a făcut să râdă și mai tare! Am revenit la gândul care nu-mi dădea pace... Ce penibil! Mai bine suflu în lumânări de față cu o arătare cu dublă personalitate obsedată de un inel sau cu un vrăjitor palid cu nas de șarpe? Doamne, preferam totuși Harry Potter, măcar sunt printre cărțile mele preferate... și numele Harry e altfel, cumva mai actual, parcă mai prietenos.

Și, când mintea mea deja făcea scenarii cum la 18 ani voi merge și-mi voi schimba numele, orice, orice, chiar și Benone e mai bun (am avut un coleg), s-a întrerupt curentul! În întuneric, se vedeau doar ochii strălucitori ai lui Merlin, niște zgomote, niște fulgere rapide au înconjurat sufrageria printre oamenii ce se agitau să găsească surse de lumină. Când becurile s-au reaprins, sabia și piatra erau făcute bucăți, sfâșiate de-a dreptul! Eram toți extrem de surprinși. Ce s-a întâmplat? O fi fost magie? O fi fost doar pisica... dar cum atât de repede? Era imposibil! Nu voi ști niciodată, dar ce pot garanta este că cineva sau ceva mi-a salvat onoarea. Pentru un an măcar! Lancelot m-a rugat să nu fiu trist – la anul va fabrica o sabie indestructibilă, știe el cum, a avut odată un proiect! În timp ce mă consola, jos pe covor în spatele lui, Merlin își ascuțea ghearele și pot să jur că zâmbea! Iubesc pisica asta!